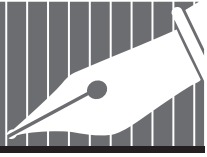

REDKOLEGIJOS TRIBŪNA

(Nr.40)

Redkolegijos vardu

**Audrius
RUDYS**

DĖL TERITORINIO VIENTISUMO IŠSAUGOJIMO. KĄ TURĖTUME DARYTI

pateiktas Seimo pirmininkei, Vyriausybės kanceliarijai ir Kultūros ministerijai. Jis sudaro sąlygas tautinių bendrijų kultūrinei autonomijai ir tautinės tapatybės išsaugojimui, visiškai atitinka Lietuvos Respublikos pasirašytą Tautinių mažumų apsaugos konvenciją ir minimalizuoja pavojų Lietuvos Respublikos teritoriniam vientisumui.

Kitas greitai atliekamas veiksmas turėtų būti santykių tautiniais klausimais su Lenkijos Respublika keitimas. Laikas atsisakyti būti „jau nesniu broliu“, kuris vyresniojo klausio ir paklusniai linksi galva, bet ne viską, kas liepiama, daro. Laikas mūsų pareigūnams nustoti dalyti oficialius ir neoficialius pažadus, prieštaraujančius nacionaliniams interesams. Laikas aiškiai pareikšti, kad Lietuva neleis kaimyninėms valstybėms kištis į savo vidaus reikalus net tuo atveju, jei bus šantažuojama strateginių projektų vilkinimu. Tai taps ypač svarbu, kai labai įtakingą poziciją ES užims Lenkijos premjeras D. Tuskas. Neabejoju, kad Lenkijos atstovai panaudos naujas galimybes per ES struktūras spausti Lietuvą, siekdami savų tikslų.

Skubiai reikėtų priimti sprendimą Švietimo ir mokslo ministerijos struktūroje įsteigti inspekciją ar kitą instituciją, kurios tikslas būtų užtikrinti vienodų išsilavinimo standartų laikymąsi visose ugdymo įstaigose visoje valstybės teritorijoje ir kuri galėtų efektyviai kontroliuoti savivaldybių veiklą tiek bendrojo lavinimo, tiek ir ikimokyklinio ugdymo srityse. Atitinkamai pasiruošus, vėliau reikėtų žengti tolesnį žingsnį - ne privačias bendrojo lavinimo įstaigas perduoti tiesioginiam Švietimo ir mokslo ministerijos pavaldumui. Tik taip galima būtų užkirsti kelią LLRA vykdomai ir iš kitos valstybės remiamai švietimo politikai, kuri iš esmės yra pavojinga Lietuvos teritoriniam

vientisumui. Be to, reikia Latvijos pavyzdžiu laipsniškai didinti dalykų, kurie dėstomi valstybine kalba, lyginamąjį svorį nelietuviškose mokyklose.

Gana greitai galėtų būti įgyvendintas siekis ir valstybės mastu, ir savivaldybėse nesudaryti koalicijų su LLRA. Atsižvelgiant į jos veiklos tikslus ir pobūdį, politinės jėgos, kurioms Lietuvos teritorinio vientisumo išsaugojimas yra svarbus, po ateinančių savivaldos rinkimų ten, kur LLRA negaus absoliučios tarybos narių mandatų daugumos, turi nesudaryti koalicijų su ja. Atitinkamai būtina mažinti LLRA įtaką savivaldybių administracijose.

Nedelsiant turi būti užtikrintas besąlygiškas Lietuvos Respublikos įstatymų laikymasis visoje valstybės teritorijoje. Šalčininkų savivaldybės administracijos direktoriaus baudų istorija neturi kartotis! Vyriausybės atstovai savivaldybėse, teismai bei antstoliai turi atlaikyti politinius spaudimus ir priversti savivaldybes vykdyti įstatymus ir teismų sprendimus.

Yra dalykų, kuriems taisyti reikia daugiau laiko.

Savivaldos rinkimų įstatymas suteikia tei-

sę rinkimuose balsuoti beveik bet kam, kas vos ne prieš pat rinkimus deklaruos savo gyvenamąją vietą konkrečioje savivaldybėje. Tai sudaro galimybes kitų šalių piliečių pagalba manipuliuoti ir savivaldybių tarybų, ir ypač merų rinkimų rezultatais. Labai pavojinga teisės norma!

Siekiant apsunkinti sąlygas susiformuoti potencialioms separatistinėms jėgoms struktūroms, reikia iš esmės taikyti teisės saugos pareigūnų ir teisėjų tarnybos vietas rotaciją visos valstybės mastu. Tai taikytina ir muitinės bei pasienio tarnybos pareigūnams. O valstybės saugumo organai turi skirti daug dėmesio veiksams, kurie vykdomi tiek atvirai, tiek ir slapčiomis ir kurie yra pavojingi tvarkai ir ramybei šalyje bei jos teritoriniam vientisumui.

Pagaliau pagrindinis, esminis pasiūlymas. Neatmestina Rusijos sėkmė skaldant ir pajungiant Ukrainą gali įkvėpti lenkų nacionalistus Lietuvoje pradėti separatistinį judėjimą. Ir jis mūsų valstybei būtų dar pavojingesnis nei Ukrainai. Nes mastai ne tie. Nes mes su Lenkija esame vienoje civilizacinėje erdvėje, mūsų konfliktas negrėstų svarbiausiems tos erdvės galios centrams ir todėl nebūtų kam užstoti ir paremti mažesniąją konflikto pusę. Šalies vadovybė, politinės partijos turi pripažinti, kad Vilniuje gali kilti realus pavojus pagal scenarijų, kuris būtų panašus į tai, kas vyksta Rytų Ukrainoje. O pripažinus parengti detalų Rytų Lietuvos plėtros ir integracijos planą, kuriame atsispindėtų visos priemonės, galinčios pakelti šios teritorijos gyventojų gyvenimo lygį, sustiprinti ryšius su likusia Lietuvos dalimi, paskatinti glaudesnę integraciją į Lietuvos kultūrinį ir visuomeninį gyvenimą. Tada per kokius 20-30 metų Lietuvos valstybei pavojus būti sušaldytai iš vidaus reikšmingai sumažėtų.

Manęs, kaip Lietuvos Respublikos piliečio ir lietuvių, netenkina tie procesai, kurie vyksta Rytų Lietuvoje („Respublika“, 2014-07-11), - labai jau liūdno pasekmės gali būti ir valstybei, ir lietuvių tautai. Tad ką turėtų daryti valstybė?

Pirmiausia turi būti atsisakyta įstatymais įteisinti oficialių lenkiškų pavardžių, vietovardžių ir kitų informacinių užrašų rašybą, t.y. neleisti vizualizuoti potencialios autonomijos teritorijos ir galimo piliečių kontingento. Asmenvardžių rašymo problema spręstina sudarant galimybę asmens pageidavimu juos įrašyti norima kalba ne pirmajame paso puslapyje, kaip tai yra numatyta V.Stundžio pateiktame įstatymo projekte. Bendrus tautinių mažumų interesus reikia tenkinti priimant ne Lenkų Lietuvoje rinkimų akcijos (LLRA) stumiamą Tautinių mažumų įstatymo projektą, o tautinių bendrijų ir tautinių mažumų kultūrą, švietimą, valstybinį finansavimą bei atstovavimą reglamentuojantį įstatymą. Visuomenininkų parengtas tokio įstatymo projektas jau senokai

Romas PAKALNIS

Lietuvos nacionalinės UNESCO komisijos pirmininkas, Sąjūdžio iniciatyvinės grupės narys

Tebevirpa širdis nuo prieš 25 metus patirto Baltijos kelio išpūdžio ir nuo šiandien patirto bendrumo jausmo, kuriuo gyvenau išvykdamas iš svarbiausios mūsų šventovės - Vilniaus arkikatedros bazilikos - su šventintu mūsų didžiausiu turtu lietuviška duona ir važiuodamas vėl susitikau Baltijos kelio sąšaukoje stovėjusius ir dainavusius žmones. Ačiū jiems visiems ir anuometinio Baltijos kelio organizatoriams bei dalyviams ir šiandienos žygių dalyviams. Anuomet ir šiandien mačiau daug laimingų ir viltingų veidų. Kita vertus, žinau, kad yra ir nusiminusių bei nusivylusių, tad šiandien kartu verta pagalvoti, ką privalome padaryti, kad laimingųjų gretos gausėtų.

Bet pirmiau apie optimistus. Apie tuos, kurie pakviesti keliais ir keleliais anuomet skubėjo į Didįjį Baltijos kelią pareikšti, kad jie nori

DIDYSIS ŽYGIS BALTIJOS KELIU TĖSIASI

gyventi nepriklausomoje valstybėje. Tas didis Laisvės laimėjimas pasiektas 1990 m. kovo 11 d. sau ir pasauliui paskelbiant, kad atkūrėme Nepriklausomą Lietuvos valstybę. Sudarėme progą didžioms tautoms ir pasaulio galiūnams pripažinti, kad esame verti būti pasaulio bendruomenės nariais. Kaip Lietuvos nacionalinės UNESCO komisijos pirmininkas galiu pasidžiaugti tuo, kad Baltijos kelias įgavo labai aiškų tarptautinį pripažinimą, kai 2009 m. trijų Baltijos šalių siūlymu buvo įrašytas į Jungtinių Tautų švietimo, mokslo ir kultūros organizacijos UNESCO globojamą programos *Pasaulio atmintis Tarptautinį registrą*. Džiaugiuosi ir tuo, kad nuo 2014 m. birželio mėn. visos tos 37 vietos, kuriose prieš 25 metus telkėsi iš visos Lietuvos suvažiuavę žmonės, įrašytos į Lietuvos kultūros paveldo registrą. Džiaugiuosi ir tuo, kad Baltijos kelio ženklai be didelių raginimų tvarkomi ir prižiūrimi, o vakar savivaldybių ir senųjų Sąjūdžio entuziastų pastangomis atidengti dar 9 Baltijos kelio atminimo ženklai. Maždaug už valandos Latvijos pasienyje Saločiuose bus atidengtas paminklas, skirtas Baltijos kelio 25-mečiui. Visa tai rodo, kad Baltijos kelio atminimas gyvas ne tik žodžiais, bet ir veiksmais. Ačiū visiems ir už žodžius, bet ypač

už veiksmus ir už supratimą, kad įspūdingai pradėtas Baltijos kelio žygis dar toli gražu nėra baigtas.

Visiems pesimistams ar kitaip nelaimingiems noriu priminti JAV prezidento Džono Fidžeraldo Kennedžio žodžius: **neklauk, ką Tau Tėvynė gali padaryti, paklausk, ką gali padaryti jai Tu**. Taigi klausimas labai asmeniškasis, ką padarėme kiekvienas mūsų, kad Lietuvoje būtų kitaip, kad būtų geriau. Negeirai, jai nepadarėme nieko arba padarėme labai nedaug, jeigu tik dejuojame ir nieko nedarome. Visiems valdžios žmonėms taip pat reikia aiškiai pasakyti: *atotrūkis tarp valdžios ir žmonių turi būti mažesnis*, nes dabar kai kam atrodo, kad valdžia dirba sau ir rūpinasi daugiau savimi negu valstybės ir žmonių rūpesčiais. Šio atotrūkio mažinimui reikia ne tik piliečių, bet valdžioje esančių žmonių pastangų. Žiūrint į partijų kūrimosi ir nykimo istorijas bei į politikų begiojimą iš partijos į partiją taip ir norisi juokais siūlyti: *kurkime nepartinę partiją*. Ji tikriausiai neturėtų suprantamos ideologijos (o kuri turi?), bet turėtų daug narių ir turėtų daug įtakingų vyrų ir moterų, kuriuos būtų be galo sunku atleisti iš viceministrų ar kitų pareigūnų postų. Tokia partija tikriausiai neleistų diskredituoti už laisvę žuvusių Lietuvos savanorių atminimo ir nevaži-

nėtų iš sostinės autobusas į Giedraičius su užrašu Wilno-Gedroicy (taip nebuvo net okupuotoje Lietuvoje, net dailininko Antano Jaroševičiaus paminklas savanoriams Giedraičiuose nebuvo nugriautas). Dabar viena kita partija griauna piliečių pasitikėjimą valstybe. Ir nieko, dalyvauja valdymo užsiimančiose koalicijose. Suprantu, kad šventės dieną nedera kalbėti apie problemas. Bet čia kalbu apie vertybes ir tiesą.

Kariaujame su korupcija ir tos kovos rezultatų labai reikia, tačiau taip pat reikėtų pradėti pratintis liautis meluoti. Statome viešbutį, o išeina daugiabutis gyvenamasis namas, statome elingą valčiai laikyti, o išeina pirtis (kaip toj dainoj: *aš pasėjau linelius, o išdygo bulbos (tarm.)*). Raginame piliečius laikytis įstatymų ir vykdyti teismo sprendimus, bet patyliukais ieškome būdų pakeičiant įstatymus nevykdyti teismų sprendimų. Kalbu apie melą ir partijas, kurios galų gale gali sudaryti prielaidas kokiems nors žaliems žmogeliukams apyaušry atsirasti. Žinoma, pasaulis galingas, apgins, bet nuo avantiūristų apsaugoti turi būti mokomi ir valstybės piliečiai. Visai neseniai buvome liūliuojami, kad jokių pavojų nėra. Pavojų yra ir apie juos Europos Parlamente keletą metų kalbėjo Lietuvoje išrinktas Europos Par-

lamento narys. Kažin ar liko ten Parlamento narys, kuris aiškiai pasisakytų apie politikos ir moralės santykių? Lenkiškai rašęs Stanislovas Moravskis 1849 metais rašė, cituoju: **parduotų tėvą, jei kas pirktų, aišku...** (citatose pabaiga). Čia švelniai kalbu apie karinio laivo „Mistralis“ pardavimą. Taigi, ar nėra pavojaus, kad tarp pasaulio galingųjų įsivyras principas perku parduodu, nes ekonomika ir dujos svarbiau. Štai todėl reikia nuolat prisiminti, kad Baltijos kelias yra tikrai pradžia, kad valstybės kūrimas yra nenutrūkstantis darbas, kuriam reikia mobilizuoti visas visuomenės galias. Praėjo 219 metų nuo to meto, kai trys kaimynės brutaliai pasidalijo demokratiškai bandžiusią tvarkytis Abiejų Tautų Respubliką ir todėl aš labai norėčiau, kad istorijos tęsinys Lietuvai būtų kitoks nei 1795 metais. Galbūt todėl mes ir šiandien esame Didžiamame Baltijos kelyje. Ir esame ne vieni: su mumis estai ir latviai. Ir todėl šiandien tebūnie pasakyta:

ELAGU EESTI!

LAI DZIVUO LATVIJA!

TEGYVUOJA LIETUVA ir tautas sujungęs BALTIJOS KELIAS!

Kalba, pasakyta 2014 08 23 Vilniuje,
Katedros aikštėje

KO NEGALIME PAMESTI, KAD IŠLIKTUME?

Kazimieras SVENTICKAS

Socialinių mokslų daktaras, Redkolegijos svečias

Ar turi tai, ko nepamesti? - Jei nepamečiau, tai turiu... Ar pamesti ragus? - Kad ne... Vadinasi, juos turi! (Senovinis logikos dialogas)

Ar susimąstome, kokie turėtų būti valstybės požymiai, kad galėtų vadintis valstybe, ir kokius jų atitinka mūsų šalis? Kokiu laipsniu gali būti savarankiška ir kiek praktiškai, o ne teoriškai, gali būti nepriklausoma maža valstybė XXI amžiuje? Kokios šių laikų „dimensijos“, kurių laisva visuomenė turi paistyti, o kas iš tiesų jau yra atgyvenę ir nebeaktualu globalizacijos proceso apimtame pasaulyje? Ar turime visavertę valstybę, ar tik valstybės požymius sparčiai prarandančią iliuziją? Ką Tauta privalo išsaugoti, o ką aukoti integracijai ir globalizacijai? Atsakymai į šiuos klausimus padėtų sumažinti esančią nemažos dalies šalies žmonių ir valdžios priešpriešą, kylančią iš skirtingo valstybės ir jos funkcijų matymo.

Dėl keliamų problemų neišvengiamos labai įvairios ir kontroversiškos nuomonės. Dinamiškai besikeičiančiame pasaulyje objektyviai vyksta sudėtingi integraciniai procesai, padedantys bendromis pastangomis ir atsisakant stereotipų efektyviau spręsti ne atskirų didesnių ar mažesnių šalių, o milžiniškų regionų ir globalias problemas. Ypač svarbi šalių integracijos reikšmė ekonomikos sferoje, nes pasaulyje vyksta nesibaigianti arši kova už rinkas, įtakos zonas, už pigesnes žaliavas ir t.t. Tačiau šalių integracija vis aktyviau apima ir daugelį funkcijų, kurias anksčiau nepriklausomai vykdė atskirų šalių parlamentai ir vyriausybės. Tai darant dažniausiai nukenčia mažosios

valstybės. Susijungusioms į Europos Sąjungą valstybėms primetami biurokratų išmąstyti bendri elgesio, moralės ir įvairiausi kiti, kartais neįtikėtini, standartai, griauinantys tautų tradicines vertybes ir žeminantys valstybių suverenumą.

Pypsi ar nepypsi...

Akivaizdu, kad ir mūsų šalies valdžia, deklaruodama tai kaip pažangą, aktyviai atsisako reikšmingų valstybės atributų ir vietinės valdžios įgaliojimų, daugelio žmonių sąmonėje tradiciškai neatsiejamai identifikuojančių valstybę ir jos savarankiškumą. Įstojus į Europos Sąjungą, kai atskiros šalies įstatymai nesuderinami su ES direktyvomis, ginčo atveju galioja ES teisė. Seimui belieka tik lokalinę reikšmę turinčių teisės aktų priėmimas ir ES teisės normų adaptavimas. Taigi, mūsų valstybės laisvės teisės sferoje tapo griežtai apribotos.

Privatizavus visus bankus ir nė viename nepalikus bent kontrolinio akcijų paketo, valstybė praktiškai neteko galimybės daryti rimtesnę įtaką šalies finansams ir pinigų politikai. Kartu ir šalies nacionalinės valiutos - lito egzistavimas, funkcionavimas neturi tikro pinigų prasmės, nes litas nebeteko požymių ir funkcijų, kuriuos turi ekonomiškai ir politiškai nepriklausomos šalies valiuta. Darydami esminius pokyčius mūsų išrinktieji, kaip ir sovietmečiu, mano, kad apie viską suprantą geriau. Todėl dažnokai drįsta ignoruoti Tautos nuomonę ir elgiasi panašiai, kaip tas vaikas su iš po perekšlės ištrauktu beprasikalančiu viščiuku: „Pypsi ar nepypsi - aš tave pepsiu...“ Atgautą litą žmonės teisėtai vertina kaip nacionalinę vertybę, kaip suverenumo simbolį. Todėl euro niekada nemylės, nors jį ir iš aukso pagamintų. Nes buvo įkištas per prievartą. Nes valdžia euro įvedimu džiaugiasi ir didžiuojasi daugiau nei kadais lito sugrįžimu.

Suteikimas galimybės užsienio piliečiams supirkinėti Lietuvos žemes sukėlė rimtų abejonių dėl šalies teritorijos vientisumo ir priklausomybės. Ar galima vadinti laisvu ir visiems suteikiančiu vienodas galimybes kapitalo judėjimą ES šalyse, kai ir aklam akivaizdu,

kad žemės rinkoje kapitalas judės tik į tas šalis, kur žemės kaina dėl objektyvių priežasčių tebėra juokingai žema? Pinigų ir žemės reformos nebuvo tinkamai teoriškai pagrįstos. Niekas nenuneigė prieškarinio reformatoriaus prelato Mykolo Krupavičiaus esminių, istoriškai patirtimi grįstų teiginių dėl žemės nuosavybės, niekas neišdrįso įrodyti, kad lito tėvo akademiko Vlodo Jurgučio nuostatos dėl pinigų ir valstybės finansų paseno.

Upės teka žemyn

Ar galima vadinti laisvu žmonių pasirinkimu, kur judėti - tai yra kur gyventi, kur dirbti, jeigu savoje šalyje mokslus baigę gabūs jaunuoliai turi eiti į darbo biržas? Eina todėl,

Redakcijos archyvo nuotr.

kad valstybė gali tik padėti „kurti“ darbo vietas. Atlyginimo už darbą lygis Lietuvoje keleriopai atsilieka nuo ES šalių senbuvių. Tad ir emigracijos upė (ne laisvai, o priverstinai!) neišvengiamai teka ir tekės iš Lietuvos. Nes valstybė beveik nepasiliko pareigos ir galimybių steigti gamybines darbo vietas. Daug kalbama apie užsienio investicijų pritraukimą, tačiau šis procesas kažkiek aktyviau vyksta tik didžiuosiuose miestuose. Periferijoje ir tris darbo vietas įsteigusia firmele labai džiaugiamasi. Valdžia gelbėja partijos kolegas bei gimini-

naičius, didina biurokratinį aparatą, kurį bijoma pajudinti, nes nebus kur dėti atleistų tarnautojų. Dėl daugiausia jauno amžiaus žmonių emigracijos Lietuvoje iš esmės pakito demografinė situacija. Neišvengiamai didėja pensinio amžiaus žmonių lyginamasis svoris, per mažai surenkama lėšų pensijoms, sveikatos apsaugai ir kitoms socialinėms reikmėms. Valstybės biurokratiniam aparatui išlaikyti ir socialinėms išmokoms mokėti imamos paskolos, todėl pastaraisiais metais valstybės skola neregėtai išaugo. Tačiau naiviai guodžiamasi, kad valstybės skolos procentas nuo BVP Lietuvoje dar pakenčiamas, lyginamasi su Graikija. Kodėl estai neprasiskolino?

Kai pradedi apie tai garsiai svarstyti, idealistai sako - esame laisvi, turime savo vėliavą, šalies himną, Konstituciją, apibrėžtą teritoriją, kalbame lietuviškai, organizuojame gražias dainų šventes, švenčiame tautines šventes, atstatome dvarus, pilis, Valdovų rūmus. Pilnos parduotuvės visokių gėrybių, pilnos gatvės automobilių, emigrantai siunčia į Lietuvą pinigėlių, stotasi tėvynėje namus būsimam sugrįžimui. Valstybės vadovus rodo besisukinėjančius tarp didžiausių pasaulio valstybių vadovų. Aktyviai giname Ukrainą, Gruziją. Gal patys, o gal didesniųjų pasamdyti drąsiai mokome Europą, kaip gintis nuo Rusijos. Ar to negana, kad vadintumės pasaulio pripažinta laisva ir nepriklausoma valstybe? O save laikantys realistais sako, kad mūsų valstybė degradoja, valdžios yra stumiama į globalizacijos liūną, kad nesaugome savo suvereniteto, Tauta nyksta, asimiliuojasi, ardoma tradicinė šeima, šalyje klesti nesuvaldoma korupcija, biurokratų savivalė, praskolinome dešimtmečiams, nesugebame suteikti žmonėms socialinių garantijų, pilnos gatvės iškaubų ir reklamų tik anglų kalba, o užsienio politiką mums diktuoja iš Vašingtono... Ar dar ne laikas atvirai pasverti ir pliusus, ir minusus, pateikti objektyvius argumentus ir skeptikams, ir optimistams?

Pastaruoju metu iš aukštųjų valdžios tribūnų Tautai vis priminama, kad turime didžiulį savo valstybę (valdžią?), nepriklausomybę (*independence*?), daugiau džiaugtis kadaise iškovota laisve, daugiau mylėti Tėvynę Lietuvą ir dažniau šypsotis. Kartu nepamirštama diplomatiškai pagąsdinti tų, kurie reiškia nepasitenkinimą (turime ne tokią valstybę, kokios tikėjomės), kurie per daug žiūri rusiškų kanalų, nemato ir nevertina Lietuvos pasiekimų. Taigi, straipsnio pradžioje iškelti valstybės identiteto XXI amžiuje klausimai prašyte prašosi viešos ir argumentuotos diskusijos, išsamaus ir objektyvaus nagrinėjimo. Tai būtina daryti, jei norime tikros pažangos, kurios piliečiai norėtų sąmoningai siekti. Ar išsaugosime tai, ko, iškovoję šalies laisvę, dar nepametėme?

Ką galime pamesti, o ko - niekada neatiduoti?

Valstybės vadovai pastaruoju metu aktyviai inicijuoja, kad Lietuvoje būtų dislokuotos užsienio karinės pajėgos. Tam, kad apgintų mūsų laisvę. Konstitucinis Teismas pasiruošęs išaiškinti, kad tai neprieštarauja šalies Konstitucijai. „Lietuva grobikų jau nebijo - budriai saugo milžino jėga“ - tai lozungas, kitados teisinės prievartinę rusų okupaciją. Gal iš tiesų maža valstybė gali tik deklaruoti nepriklausomybę?

REDAKCIJŲ KOLEGIJA: Romas GUDAITIS, Arvydas JUOZAITIS, Romualdas OZOLAS, Romas PAKALNIS, Vytautas RADŽVILAS, Audrius RUDYS, Daiva TAMOŠAITYTĖ, Diana VELECKIENĖ

NACIONALINIŲ VERTYBIŲ RINKIMAI 2014

Surinkime, įvardykime ir išsaugokime tai, kas vertinga ir brangu!

Siųskite savo istorijas, o mes pasistengsime, kad apie jas išgirstų visa LIETUVA.

www.respublikosvertybes.lt

Vertybė gali būti:

- ⊗ ŽMOGUS – AMŽININKAS
- ⊗ ŽMOGUS – ISTORINĖ ASMENYBĖ
- ⊗ ISTORINIS FAKTAS
- ⊗ REIŠKINYS, GARSINANTIS LIETUVĄ
- ⊗ DAIKTAS-OBJEKTAS, GARSINANTIS LIETUVĄ